

”ערבי עם שפם” מאת אתגר קרת

דמות: איש/ אישה

לאוטובוס עלה ערבי עם שפם.
אפילו אם לא היה בו כלום ערבי, אפילו אם הוא לא היה ערבי בכלל, ישר היית יכול לראות את זה לפי השפם. שערות של שפמים של ערבים הולכות תמיד למטה בזמן ששערות של שפמים של אנשים רגילים הולכות בעיקר לצדדים.

הערבי החזיק ביד סל גדול, הלך במעבר אחורה, והתרכז כל הזמן בכביש מקדימה, כאילו זה הוא שנוהג. אז ככה הוא הולך לו אחורה במעבר, בלי לחשוב על אף אחד אחר ופתאום הוא דורך לי על הרגל. על הרגל, לא על הנעל, ממש על הרגל. אז צעקתי עליו ”תסתכל לאן שאתה הולך יא חתיכת ערבי מסריח” וגם ”כוס על האם אמ אמא שלך”, כי אולי הוא לא יודע עברית.

הערבי דיבר דיבור ערבי מתחנף כזה, עם ”ב” במקום ”פ”, ביקש כל הזמן סליחה ונישק לי את היד, ואני נורא פחדתי שיש לו סכין קצבים בסל ושהוא יוציא אותה וידקור אותי. אני מהטיפוסים האלה שתמיד קורה להם דברים כאלה, זה מין מזל נאחס כזה שנדבק מילדות. אבא שלי היה אומר שזה לא מזל ולא נדבק ושזה הכל בגנים, ושצריך רק ללמוד היסטוריה משפחתית בשביל לראות שהמשפחה של אמא דפוקים כרונית לפחות חמש דורות אחורה. ואמא היתה עונה לו ”...ואני הכי דפוקה מכולם אם הגרלתי לי בעל כמוך”. ואבא היה אומר ”נה, נה, נה, נורא מצחיק”. אבל הם כבר לא עושים את הקטעים האלה יותר. הם שניהם מתו. מזמן. מרעל עכברים. נאווה אמרה לי שזה נורא מצחיק למות מרעל עכברים, כל ההלוויה היא השתינה מצחוק, מה זה השתינה, כתם במכנסיים. אני רק מחכה שההורים שלה ימותו, לא משנה ממה, אפילו מהתקף לב, איזה קטעים שאני אעשה לה בבית הקברות.

אז הערבי אמר ”סליחה, סליחה, סליחה” וכל השפם שלו דוקר לי את היד. שפמים מתיל יש להם. מרוב פחד אמרתי לו ”יאללה, יאללה, עוף לי מעיניים, יא חתיכת מסריח”. אז הוא הלך והתיישב בסוף של האוטובוס. תמיד הם מתיישבים בסוף, בשביל שכל הדרך הבן אדם יצטרך לשאול את עצמו אם הם יתגנבו אליו עם הסכין או לא, ויסתובב כל הזמן אחורה עד שייתפס לו הצוואר. והם אף פעם לא מתגנבים. שיות, תמימות, ואחר כך למי נתפס הצוואר? לאנשים כמוני וכמוך והם יוצאים נקיים. ”זה הכל בגלל שאנחנו לא מספיק קשוחים איתם” אמרתי לחתיך שישב מולי בכיסאות של הפוכים. היה חשוב להתיידד איתו, כדי שאם הערבי מאחורה ישלוף את הסכים מהסל אז הוא יזהיר אותי. אבל הוא היה

סתם אנטיפט וצעק שכולם זונות ונהיינו מדינה של גזענים. הוא צעק וקילל ואחר כך עוד פעם צעק, נזל לו ריר מהפה, כמו משוגע. וכל מה שהוא דיבר לא היה קשור בכלל לעניין. להגיד עלי שאני גזענית זה הדבר הכי שטותי בעולם. זה כמו להגיד על אפרסק שהוא דביל, או על הלוגן שהחיים שלו בזבל. זה בכלל לא רלבנטי. אין לי דעות בנושאי גזענות או פוליטיקה, כמו שאין לי דעות בנושאים כמו שוביניזם ופמיניזם. דעות אף פעם לא, אצלי זה עיקרון. בשביל דעות צריך להיות מגובש. ואני? כשתבוא ההלוויה של ההורים של נאווה ואצטרך להשתין מרוב צחוק, אפילו לא אדע איפה יופיע הכתם במכנסיים.